

[ע"א:]

וג"כ לוקחת ה"ג מנצפך, והם
המוחין שבה

מנצפך

וכללותם (ה"ג) שביסוד, הם
המ"ן שבה **ומנצפך** (ביסודה)

(א) ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א (דינים), [שהם ציר
ודלת שביסודה בגי' כ"ב], ובהם נעשו רמ"ח אבריה
אבגדהוזהטיכלמנסעפצקרתשת

ומכללותם (כ"ב אתוון)
נעשה כלי יסודה ו

ועתה נעשה החותם הראשון שבה (ביסודה), הנקרא ירושלים

בְּאֵהָבָה

כיוון למסור עצמו עק"ה

סקילה	י	א	ולייחדם ע"י	א	יוד ה' ויו ה' ע"ב
שריפה	ה	ד	ולייחדם ע"י	ה	יוד ה' ואו ה' ס"ג
הרג	ו	נ	ולייחדם ע"י	י	יוד הא ואו הא מ"ה
חנק	ה	י	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה ב"ן

ולהעלות נשמתו [וחייתו] למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (ד) דנוק' דבריאה.

ולברר מהק"ק הנז' מאנ"ך דרפ"ח דאח' ופנים דפנים דפרצוף בינה (לחש)

(חכמה-חזרה) דזו"ן

(במנחה - דכלים אמצעים. בערבית - דכלים חיצונים)

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד	מדרגה ז' יוד ה' ויו ה'	בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.
ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה	מדרגה ה' וז' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'	בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א.
ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י	מדרגה ג' וז' יהוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.
ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות	מדרגה ב' שהיא ד' י יהו יהוה	בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.

ולהעלותם עם נשמתו [וחייתו] לזו"ן דאצילות (אבד"ו)

א. עיין בע"ח ח"ב ש' ל"ה פ"ג, ובש' כ"ה דרוש ב' כלל ד' ובשער ההקדמות מודפ ס"ח ואילך יש"ב.
ד עי' ענ"ה דף כ"ו סע"ב, הגהת השד"ה אות מ"א. עי' גם דף ל"ב סע"א, השד"ה אות נ"ה.
וכן, דף כ"ח סע"ב, השד"ה אות מ"ז.

להעלות [ולסלק מתוך ז"א] ב' צלמי המוחין דאחור ופנים (או"א) דאחור די"ס ד[חוי"ב חוי"ג דכתר] (מתוך) חכמה דכתר, [דנה"י] דבינה דז"א. ולהעלותם עם [הבירורים] הנו', עם נשמת יסוד דא"א [שבבינה דז"א], ע"ג רישא דז"א

צלם דיש"ס [עומד] ע"ג רישא דז"א

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

אֱוָהוּיְוָהוּ אֱוָהוּיְוָהוּ
יְוָהוּוָהוּ יְוָהוּוָהוּ
יְוָד הִי וְיָ הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

ע"ג כלי בינה דז"א
אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
אֱלֹהִים

ע"ג כלי דעת דז"א
יְוָד הִי וְיָ הִי
יְוָד הִי וְיָ הִי
יְוָד הִי וְיָ הִי

[ע.ב.] ע"ג כלי חכמה דז"א
יְוָד הִי וְיָ הִי
יְהוָה יְהוָה
יְוָד הִי וְיָ הִי

ע"י שע"ר ח"ב ש' קל"ג, בעניין השורשים הנוספים.
ע"י גם באתי לגני ח"א דף צ' ע"ב, בענין כלים וצלמים.
ע"י ענ"ה דף מ"ח ע"א, השד"ה, אות פ"ה, בענין שורשי המוחין שבישסו"ת, ע"ג רישא דז"א.

להמשיך הבינות וגבורות דייסו"ת המלובשים בנה"י דתבונה, עם הנרנח"י, עם המלכויות דכתר די"ס שהם י ריבועים דהויו"ת פשוטות, ד[חוי"ב חו"ג דכתר, הנמצאים בתוך שורש ה]חכמה דכתר, [דנה"י] דבינה [שע"ג רישא] דז"א, [ל]תוך לאה ורחל, ויהיו פרצוף אחד (◇)

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה

ג' כלי כתר דנוק'

יְהוָה יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה

מוח בינה

אֱלֹהִים יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה

ג' כלי בינה דנוקבא

אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה
אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה

מוח חכמה

יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי חכמה דנוקבא

יְהוָה יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה

◇ עפ"י היר"א ח"א 631, יש להפריד בין הבו"ג לריבועים.

ע"י שע"ר ח"ב ש' קל"ג, בענין השורשים הנוספים, ובעיקר שאלה קמ"ב. רואים כאן ד' שורות מוחין, מכאן נראה שעדיין מכניסים את המוחין של כל ארבעת השורשים בכלים של שורש החכמה דכתר, כפי שכתוב בנה"ש דף ט' סע"ג, וכשיטת השד"ה בברכת אבות. ונראה שהוא הדין גם בתיבות מלך עוזר. כך נראה בעיקר משאלה קמ"ב, אמנם משאלה קל"ג נראה קצת שהמגיה סובר שרק המוחין דשורש החכמה נכנסים בנוק'. אבל המעיין טוב בתשובה יראה שמה שהרב שולל זה שכל שורש יכנס למקומו, בטענה ששאר השורשים דנוק' עדיין בבריאה, אבל זה לא שולל שהמוחין של כל ארבעת השורשים יכנסו בכלים של שורש החכמה, שהרי זה השלמה של הכניסה בנוק', בתיבת באהבה (שם זה מפורש). וכן ע"י עה"ל ח"ג עמוד 59, בסוגיית הכריעות וזקיפות.

[עב:]

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה
אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

יְיָ יְיָ יְהוָה

גבורות

אֵלֶּךָ הִי וּ
אֵלֶּךָ הָהָה וּ
אֵלֶּךָ הָאָאוּ
אֵלֶּךָ הָהָה וְאָו

חסדים

אֵלֶּךָ הִי וּ הִי
אֵלֶּךָ הָהָה וּ הָהָה
אֵלֶּךָ הָאָאוּ וּ הָאָאוּ
אֵלֶּךָ הָהָה וְאָו הָהָה

ג' כלי דעת דנוקבא

יִוְד הָהָה וּ הָהָה

יִוְד, יִוְד הָהָה, יִוְד הָהָה וּ, יִוְד הָהָה וּ הָהָה
יִוְד, יִוְד הָאָאוּ, יִוְד הָאָאוּ וְאָו, יִוְד הָאָאוּ וְאָו הָאָאוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהִים
יְהוָה

יְיָ יְיָ יְהוָה

מוֹחַ בִּינָה

אֵלֶּךָ הִי יִוְד
אֵלֶּךָ הִי יִוְד
אֵלֶּךָ הָאָאוּ יִוְד
אֵלֶּךָ הָהָה יִוְד

ג' כלי גבורה דנוקבא

יְהוָה
אֱלֹהִים
אֲכַדְטָם

אֱלֹהִים
יְהוָה
אֱלֹהִים
יְהוָה

יְיָ יְיָ יְהוָה

מוֹחַ חֲכָמָה

יִוְד הִי וִיו
יִוְד הִי וְאָו
יִוְד הָאָאוּ וְאָו
יִוְד הָהָה וּ

ג' כלי חסד דנוקבא

אֵלֶּךָ לְמִדָּה
אֵלֶּךָ, אֵלֶּךָ לְמִדָּה
אֵל

[עג.]

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

יְיָ יְהוּ יְהוּה

גבורות

אֵלֶּף הֵי וו
אֵלֶּף הֵה וו
אֵלֶּף הֵא וו
אֵלֶּף הֵה וָא

חסדים

אֵלֶּף הֵי וו הֵי
אֵלֶּף הֵה וו הֵה
אֵלֶּף הֵא וו הֵא
אֵלֶּף הֵה וָא הֵה

ג' כלי ת"ת דנוקבא

אֵלֶּף לְמִדַּת הֵי יוֹד מִם
צְבָאוֹת
הַשְׁתַּפָּא

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְיָ יְהוּ יְהוּה

מוח בינה

אֵלֶּף הֵי יוֹד
אֵלֶּף הֵי יוֹד
אֵלֶּף הֵא יוֹד
אֵלֶּף הֵה יוֹד

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

יְיָ יְהוּ יְהוּה

גבורות

אֵלֶּף הֵי וו
אֵלֶּף הֵה וו
אֵלֶּף הֵא וו
אֵלֶּף הֵה וָא

חסדים

אֵלֶּף הֵי וו הֵי
אֵלֶּף הֵה וו הֵה
אֵלֶּף הֵא וו הֵא
אֵלֶּף הֵה וָא הֵה

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְיָ יְהוּ יְהוּה

מוח חכמה

יוֹד הֵי וִין
יוֹד הֵי וָא
יוֹד הֵא וָא
יוֹד הֵה וו

ג' כלי הוד דנוקבא

אֱלֹהִים
א, אלה, אלהי, אלהים
בְּמוֹכָן

ג' כלי יסוד דנוקבא

שִׁין דְּלֵת יוֹד
שְׂדִי
שׁ, שֵׁד, שְׂדִי

ג' כלי נצח דנוקבא

אֵל
א, אֵל
בִּם

אהליה
יהוה

יה יהו יהוה

ג' כלי מלכות דנוקבא

אלף דלת נוץ יוד
אז
א אד אדנ אדני

וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג
לבחי' מוחין דילה **מנצפ"ך**
ונגמר חותם (השני) היסוד שבה,
הנקרא ציון,

ומכללותם (ה"ג) שביסודה,

והם המ"ן דילה **מנצפ"ך**

ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא (ממותקן) [עג:]
שהם דלת וציר ב' [ובהם נעשו רמ"ח אבריה],

אבגדהוזהש"יכלמנסעפצקרשת
אבגדהוזהש"יכלמנסעפצקרשת

ומכללותם (כ"ב אתוון),

נעשה כלי יסודה **נ**

וחותם הראשון (ירושלים), שהיה ביסוד, מתפשט במלכות.

ועתה נקראת נערה, כי ה"ג שקבלה ע"י ז"א, שהם ה"פ די"ן, מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך
שקבלה ע"י אימא, והם ה' אלפי"ן, ונעשית ה"פ אדני

אדני אדני אדני אדני אדני

להמשיך לנוק' הארת אחורי ה"ס עליונות חב"ד ח"ג דז"א, ובוזה הנערה באה אל פני המלך,
שננסרה ובאה לפני (פנים) ז"א.

להעלות זו"ן לחיק או"א ויקחו המ"ד ומ"ן דאו"א, ועי"ז יחזרו פב"פ ולזווגם זיווג נ"ר

יאהיהיה

יאהלוהיהם

יאהדונה

ולהמשיך מיסוד דז"א ליסוד דנוק' הרי"ו התחתון ע"ב קד"ם

י, יה, יהו, יהוה

יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה קד"ם

לכונן כלי היסוד שלה, שהוא ב' צירים וב' דלתות, ונותן לה מ"ה דב"ן (שם ב"ן - תו"ח),

ולהחזיר זו"ן למקומם [אב"א]

(*) יכוין לקבל עליו ד' מיתות בית דין

סקילה י א ולייחדם ע"י א יוד הי ויו הי ע"ב

שריפה ה ד ולייחדם ע"י ה יוד הי ואו הי ס"ג

הרג ו ו ולייחדם ע"י י יוד הא ואו הא מ"ה

חנק ה י ולייחדם ע"י ה יוד הה וו הה ב"ן

◆ קבלת דמב"ד זה הוא עפ"י מ"ש הסב"ק רבי מרדכי עטייה צוק"ל בסידור יום חול דף ע"ג ע"ב.
אבל בפאת השד"ה דף שמ"ה כתב לכיון זה לפני העלאת רפ"ח ומוחין דאבא לישסו"ת. ברם
מו"ר רבי מרדכי עטייה שליט"א ס"ל שאין לכיון בזה כלל, והבוחר יבחר.

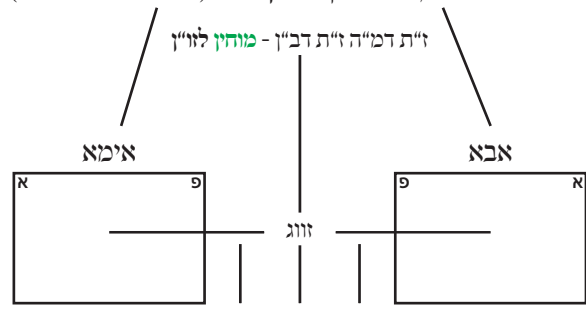

סדר הולדה וקניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

עץ חיים למוצאיהם

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.

ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון
כחב"ד דכנה דמ"ה, וח"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

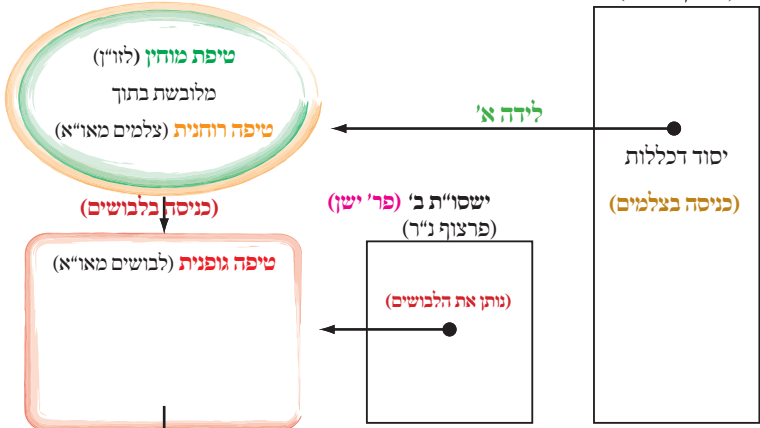

המשכת טיפת מוחין זו"ן (אורות, מוחין)

טיפה רוחנית ממוחין דאו"א (צלמים לז"א)

טיפה גופנית מגוף דאו"א (לבושים לז"א)

פרצוף הכללות דאו"א וישסו"ת (פר' חדש)
(פרצוף נשמה)

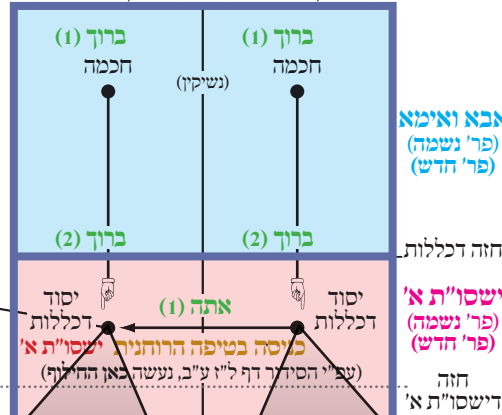
ב' פעולות מרכזיות:

- א. כניסה בצלמים (ביסודות דכללות - ישסו"ת א').
- ב. כניסה בלבושים (בטיפה הגופנית - ישסו"ת ב').

כלים דז"א

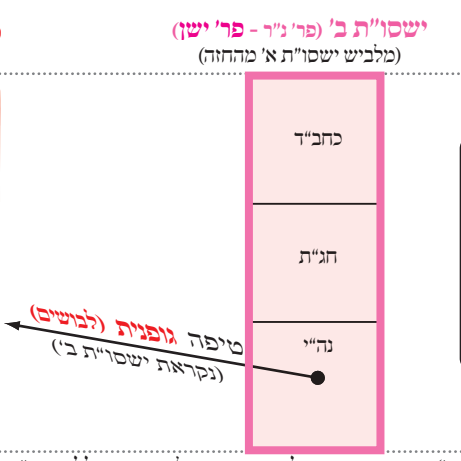
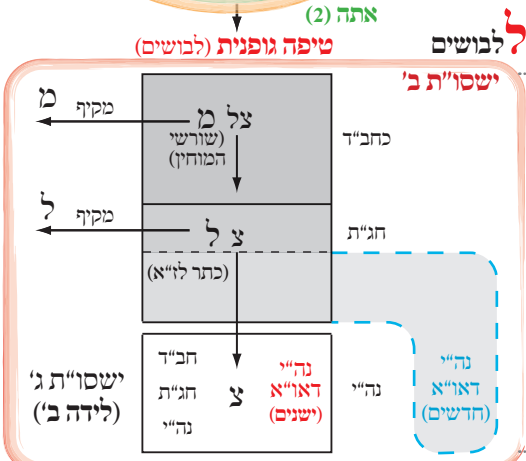
ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ה ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ה ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אימא ותבונה (פרצוף הכללות)
אבא ויש"ס (פרצוף הכללות)

אבא ואימא (פר' נשמה) (פר' חדש)

זוה דכללות
ישסו"ת א' (פר' נשמה) (פר' חדש)
זוה דישסו"ת א'

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקטנות לא שייך דין של פרצוף דכללות, וצ"ע.

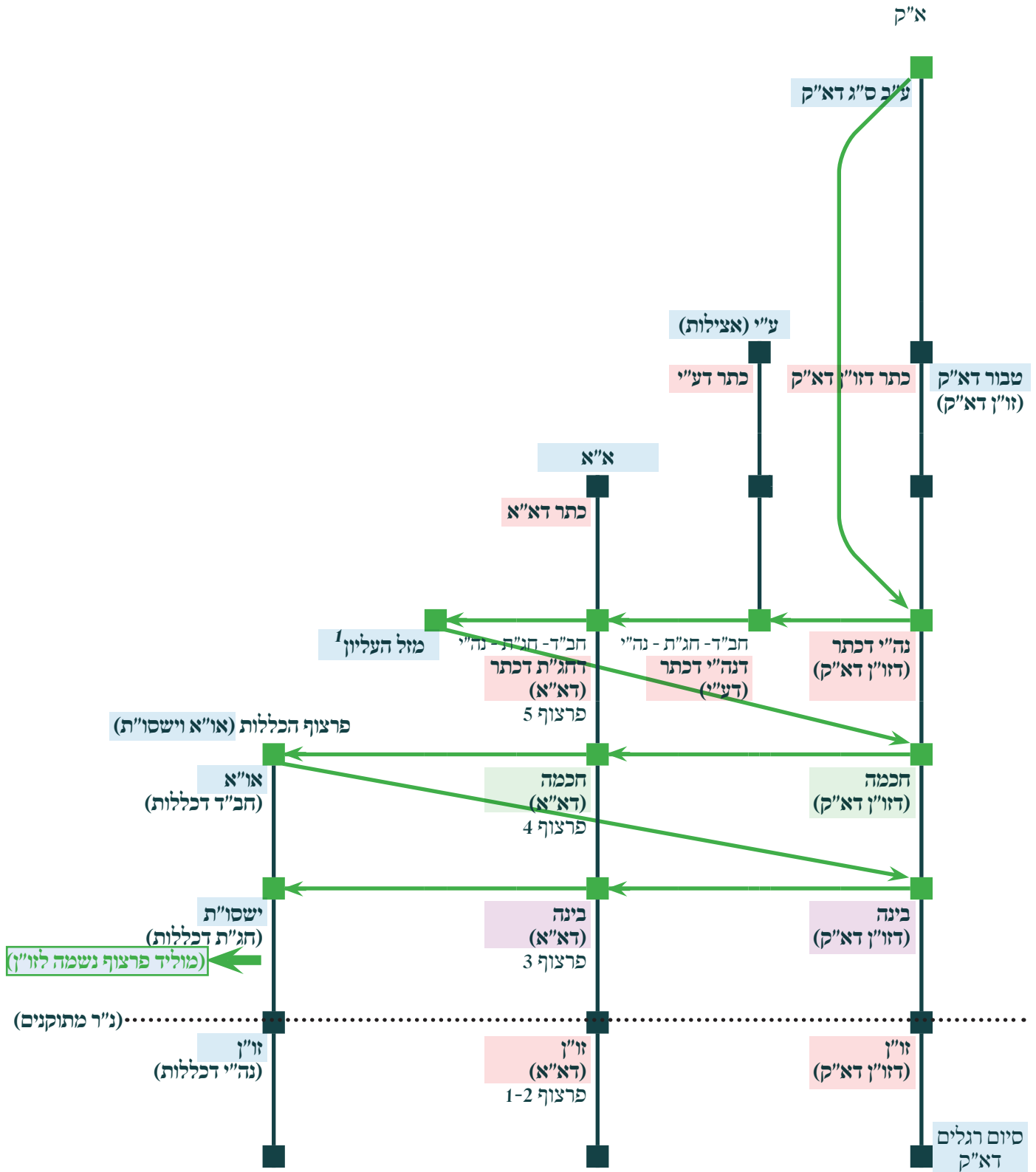

הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישסו"ת ב', על שם שבאה מישסו"ת ב' (פר' הנ"ר דישסו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה: * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית). * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה). * נה"י חדשים (החסרים לכחב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית). * השד"ח מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (ח"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות), לפני התלבשותם בטיפה הגופנית, וצ"ע. * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם כיש"ס (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב'). * שליש תחתון דת"ת דישסו"ת (כתר לז"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')

אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ורע, אש"ל אות ד'.

מקורות
סידור חול דף ע"ד.
באתי לגני ח"א דף צ"ב ע"א.
פת"ע דף ל"ח ע"ד.

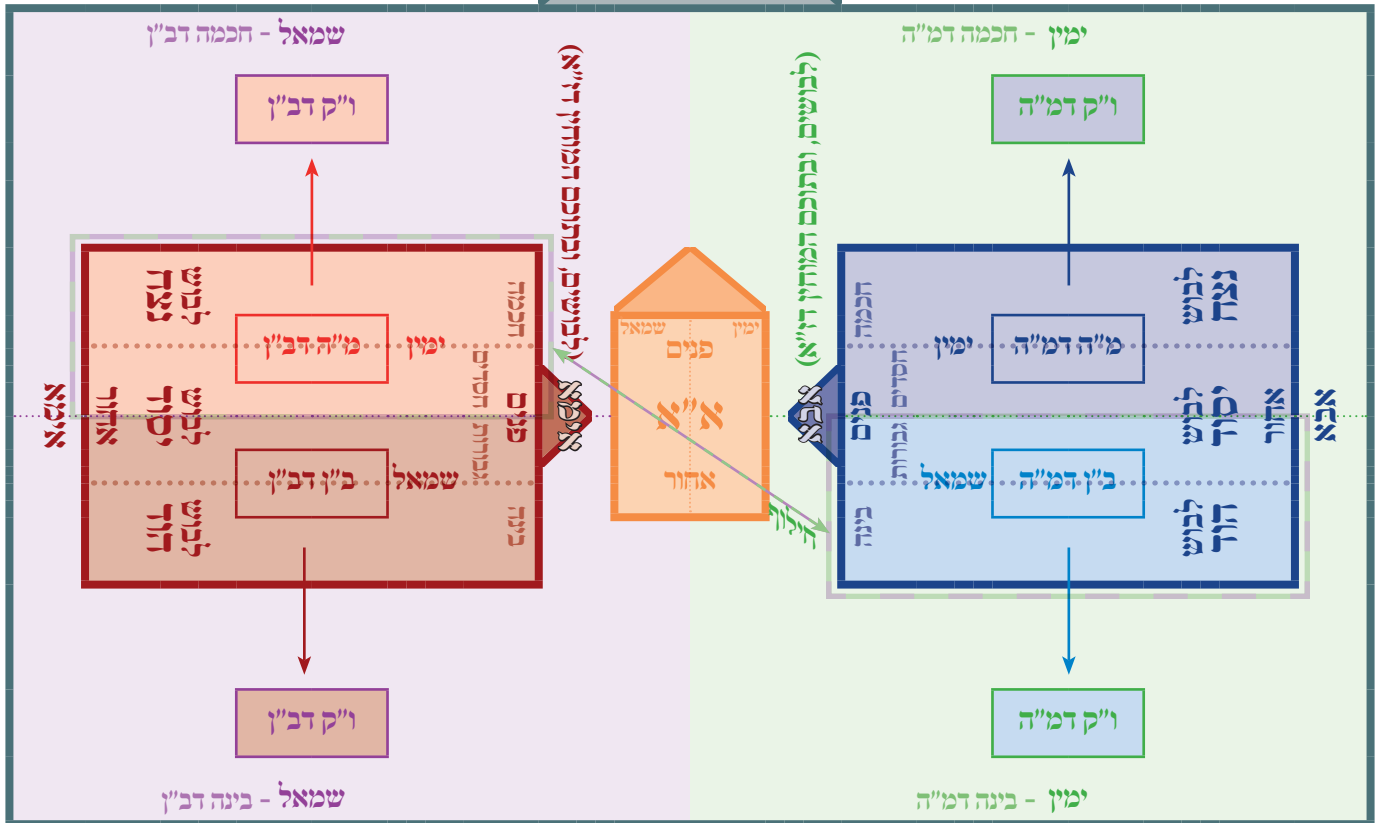
1. ע"י בסידור הגהה אות א', הרב מביא תו"ח דף י"ז ע"ב, בענין הדיקנא דא"א (שהוא חיצוניות הכתר דא"א).

מקורות

ע"ה ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור הול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

ז"א - פנים

ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)

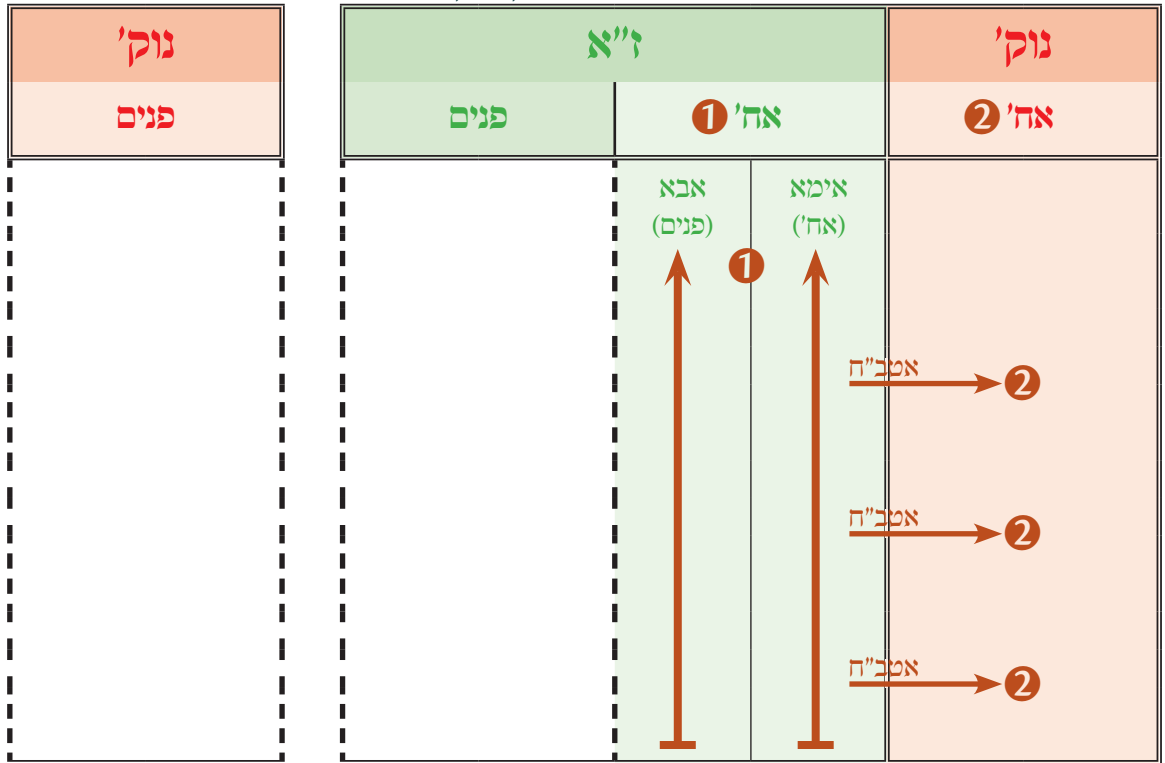
נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני חצאי צילינדרים. לאחור החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר - בשבתות וימים טובים), גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונהזור, שע"ר ח"ב ש' ש'), אבל נבנית ממ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ה ח"א דף ק' ע"ד), המלוכשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דמ"ה. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

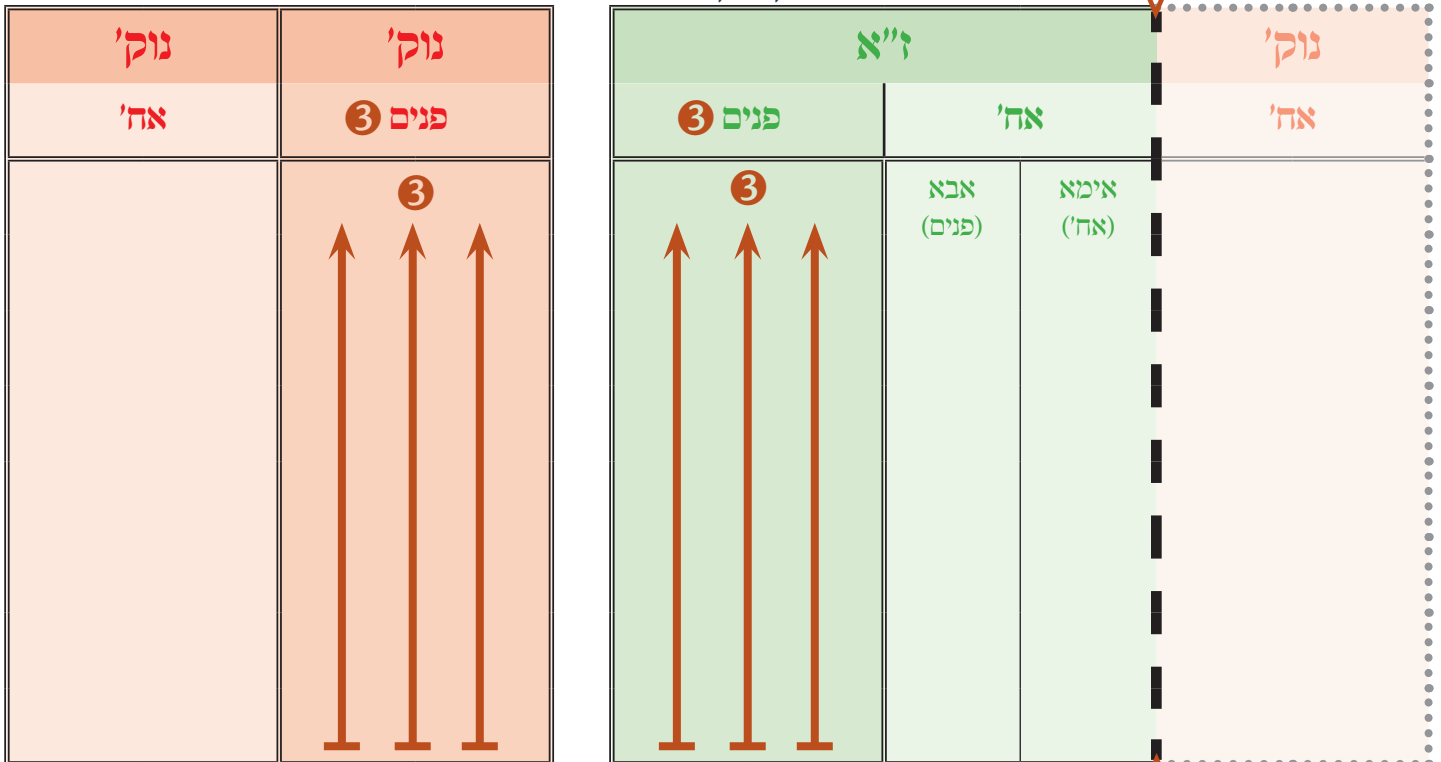
סדר עמידת זו"ן אה' ופנים

סדר בנין זו"ן אהור באהור

נקודת הפנים דנוק'

סדר בנין זו"ן פנים בפנים

נקודת הפנים דנוק'

לאחר הנסירה, הנוק' עוברת ועומדת מאחורי נקודת הפנים שלה, ואז גודלת נקודת הפנים שלה.

מקורות

ע"ח ח"ב דף מ"ה ע"ג אות ח'. הגהת השמ"ש אות א'. שעה"כ דף ל"ג ע"ג. אוצ"ח דף נ"ד ע"ד אש"ל אות א'.
שעה"כ דף כ"ו סע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ו. באתי לגני ח"א דף ס"ו ע"ב.
ענין חזרה לפנים, והתמעטות הנוק': באתי לגני ח"א דף מ"ה ע"א. הרא"ם (בסוף הענ"ה) דף צ"ז סע"א. ש"ש ח"ג דף מ"ד ע"ג אות ל"א.
פת"ע דף מ' ע"ד אות ד'. שע"ר ח"א ש' קל"ד, ח"ב ש' קל"ב וקכ"ג (ציודוד). פת"ע דף ל"ט ע"ג (פנים דיעקב). שלום ירושלים דף מ' סע"ב (מעבר לפנים).

הוא גם לגבי ז"א במגן אברהם. וע"ע פת"ע דכ"א ע"ב ובלמלשינים אות ג'.

(עו, ב) פני' דפני'. להמשיך וכו' ד' אל מלאים. ז"ל רו"ל בשה"כ דל"ג רע"א אח"כ נכנסין בה גפ"ע דנה"י דאי' ונגדלים בה ג"ר שבה וכנגד זה אומרים ומגן וכו' כי מגן ה"ס ג"פ אל וה"ס ב' אל שיש בתרין תפוחין קדישין ואל ג' בחוטמא וזה נרמז באד"ר וכו' וה"ס ב' אל במילואם שהם גי' ש"ע עכ"ל. והגם שפשט דברי הרב הוא, שנרמז כניסת ג"ר בתיבת ומגן מפני שיש בפנים, והוא כנגד הג"ר, ג' אל שגי' מגן, אבל לא כתב להמשיך מה שהוא חוץ מהג"ר. מ"מ היות וסיים וה"ס ב' אל גי' ש"ע שלכאוי ללא צורך להכונה של כניסת הג"ר, משמע שעתה נמצא בפני הנוק' ש"ע נהורין. ולכן כתב הרש"ש זיע"א להמשיך. ומ"ש ויהיו ד' אל מלאים, פשוט הוא דאל האמצעי כולל יו"ש. וכ"כ לק' במגן אברהם מגן גי' ג' אל שבתרין תפוחין דנוק' ואל הג' בחוטמה כלול מב' (וכ"כ בדרו' ר"ה בפני' דחי'). אבל אין הכונה שהב' הם מא"א להמשיכם לב' שלה ויהיו ד'. שא"כ יהיו כל הד' בתרין תפוחין, והוא כתב בתרין תפוחין ובחוטם. ועוד נראה לכאוי שמה שיש בפני' דפני' בתרין תפוחין ובחוטמא דנוק' שמות אל הם הם שמקבלת מא"א עתה. ועי' שא"א פי"ג וי"ד ושה"פ פ' חיי שרה סי' כ"ה.

אח"כ ראיתי בס' כ"י (וכן הגי' בפת"ע אות ב') שכתוב להמשיך הארה מהש"ע דא"א לב' אל דחו"ב דתרין תפוחין דנוק' ואז מתמלאין וכו' וגם באל הג' דדעת דחוטמא הכלול מב' אל מאירין בו כל הש"ע ע"כ. ומשמע שיש ג' אל בחב"ד דנוק' מחמת עצמותם, ובהם מאירים הש"ע דא"א. ולא ידעתי לקוצר השגתי לע"ע מאין באו הג' אל, ולא נו' בכונת העמידה עד כאן שיש ג' אל בנוק'. ואולי כעין משרו"ל בדרו' ו' דר"ה (דצ"ה ע"ג) שבונ"ת דאי' יש ז' היות דס"ג וכו' ונו' מ"ש בפ' פינתס בר"מ כי מהוי' דס"ג יוצא שם אל מג' יודין וא' אשר בה עכ"ל. ולמעלה בכונת או"א כתב באותיות אל של

הוא שמקבל מו' דיש"ס, וצל"ת. ולשאלה הא' אפ"ל, שא"א לנוק' לקבל מו' דאבא בלי הארה מאי', והוא השם הנו', ובו מתלבשים מו' דאבא ומקבלתו וכ"ז דוחק. ואגב צריך להבין בזמן המוכשר בעה"ו, איך קיבלה הנוק' מו' דאו"פ דפני' טרם שיכנסו תוך ז"א ויקחו להם לבוש מזו"א, לפמ"ש רו"ל בשה"כ דרו' ה' דיוה"כ ד"ה גם נוכל לו' וכו' שאורות הנוק' באים מלובשים בכלים דנה"י דאי' ודאי' תוך נה"י דז"א וזו"א תוך כלים שלה שא"א לשום בחי' לקבל אור עליון אלא ע"י התלבשות כל אשר למעלה ממנו זב"ז וההכרח לזה יובן מדרו' א' דסוכות וכו' עכ"ל. וצ"ע כעת, ועי' מ"ש בנה"ש דמ"ה ע"ד אות ט' (והובא בפת"ע בסו' אות א') ואולי מתכוון על הנו'.

(עו, ב) ומגן. להמשיך חב"ד וכו'. ובסוף העמוד ג' הויות ואהי' בקמץ לג' כתר דנוק', מה שלא נו' בהתחלת הכונה אלא להמשיך חב"ד. ועוד היה צריך לצייר זה בתחי' קודם החב"ד. והיותר נראה שהיא מיותרת, או ט"ס וצריך להיות בתחי' כמ"ש. ובסי' כ"י לא כתוב זה. ואפ' שהכונה, לפי הסי' שלפנינו, שלאחר שכיון להמשיך החב"ד אז יכוון עוד להמשיך הכתר. וחסר כאן הק' להמשיך וכו' כנו' בשאר. והנר' שסי' כ"י הנו' הוא חסר, וצריך לצייר גם המשכת מו' דכתר, כיון שכלי הכתר נו' בתיבת מלך וצריך להמשיך בו כאן המו' שלו. אלא שק"ק שאם זה המשכה חדשה, היתה צריכה להיות אחר גמר הדחי' ולא באמצע.

ועי' פת"ע דט"ל ע"ד סוף ד"ה ומגן, מה שנתן טעם לספרים שלא נו' בהם כתר. וקצת נראה שלא מספיק. כי הלא כשנו' כלים דכתר במלת מלך צריך לכוון להכניס בו מו', ולא שת"ת דאי' עומד מאליו בבחי' כתר. ולעי' מזה כתב בסי' שנתרוקן גם ת"ת דיסו"ת כמו הנה"י, וזה מורה שהוא נכנס תוך כלים דכתר, כמו הנה"י בתוך שאר הכלים, ופשוט. ונראה שגם הפת"ע ז"ל כונתו לו' שממילא נכנס תוך כלים דכתר, ונמצא עומד ע"ג המו', ואין צורך לכוון להכניסו. ודוחק. ופשוט שטעם הפת"ע ז"ל

דחכמה בסדר זה. בכריעה א' חסד ונצח ובכריעה ב' חכמה דתבונה, והם חח"ן דאחו' דפני'. ובזקי א' חסד ונצח ובזקי ב' חכמה דיש"ס, והם חח"ן דפני' דפני'. והחח"ן הללו דישסו"ת נכנסו בחכמה דו"א דני' הנו'. והבג"ה דישסו"ת נכנסים בבינה שלו במחיה המתים. והדת"י דישסו"ת בדעת שלו בהאל הקדוש. ובברכות האמצעיות מתפשטים כולם בכל הגוף דו"א. כ"ז מו' דחכמה דכתר. עוד במגן אברהם נכנסין מוחין דבינה דכתר עד"ז. בכריעה א' ו"ק ובכריעה ב' ג"ר, והם ו"ק וג"ר דאו"פ דתבונה, שהם אחו' דאחו' ופני', ובזקי א' ו"ק ובזקי ב' ג"ר, והם ו"ק וג"ר דאו"פ דיש"ס, שהם פני' דאו"פ. ועד"ז נכנסים חו"ג דדעת דכתר בכריעות וזקי' דמודים תחי' וסוף, ע"ד וסדר כניסת בינה דכתר במגן אברהם כנו'.

(עת, ב) **בכריעה א'**. ועתה נתמעטה וכו' כנגד היסוד דו"א, ובאתה נתמעטה

עד העטרה. והוא בבחי' אחו' דאחו' דנוק'. ובב' הזקי' נמשך לאחו' דאחו' ולפני' דאחו' דנוק' להעלותה. ומשמע קצת שגם הנוק' דפני' דאחו' נתמעטה, מה שלא נו' בסי', כמו באחו' דאחו'. ואולי קיצר. ועי' מ"ש בפת"ע כאן דמ"א ע"א אות ד' ואות ה' באו"פ דפני'. ולקו"ד נראה לו', דהנה בסוף כל ברכה מג' ברכות הא' כתוב חיבוק לנוק' בימין ובשמאל ובאמצע, ושלשתם בשם ע"ב. וצ"ל ענין החיבוק הזה, ובאיזה בחי' נוק' מדבר. כי הרי יש כבר עתה או"פ דאו"פ דחכמה ודבינה. ובש"ש ז"ל בשה"כ דרו' ב' אות ל"א הביא מעו"ת וז"ל בעמידה לא נתפשטו החסדים (פי' המו' דפני' הנק' חס' כמ"ש שם) בגופא דו"א כשחזרו ליכנס בכריעה ב' דמגן אברהם תוך ז"א רק בחסד ואח"כ באתה גיבור מתלבשים בגבו' ובאתה קדוש בת"ת וכו' עכ"ל. וכ"ע הש"ש ז"ל שם בפני' דברי רז"ל דהתם וז"ס מ"ש בוז' בברכת אבות בעלה אוחזה ביד ימינו ומעלה אותה אליו פי' ע"י המו' האלו דפני' דו"א וזהו חיבוק הימין והם עצמם בחי' החס' וכו' וזה בעלה אוחזה ביד ימינו ומעלה אותה אליו שמגדילה שהיתה בסוד נקו' ועלתה אליו להיותה מן החזה ולמטה עכ"ל ע"ש עוד.

אלקינו תכוון אל שם ס"ג אשר באי' אשר נרמז בו ייא"י העולה גי' אל ע"כ. ובכן אפי' לכנות מו' דאי' בשם ג' אל. ועכשיו שקיבלה מו' דאי' דאו"פ נמצא שיש בחב"ד שלה ג' אל כ"ז בדרך אפי'. וצ"ל דלאיזה צורך עכשו צריך להמשיך לה הש"ע, ומה שייכות לסדר הכונה של התפי'. עי' בשרוה"ק די"ד ע"ב שכתב ש"ע נהורין וכו' שיש בא"א וכו' ונמשכים עד המל' כדי להרחיק ממנה את הקלי' הנאחזות בה עכ"ל. ואולי כאן הוא מקור וזמן ההמשכה בזמן תיקון פרצופה להיותה ראוי' לזיווג, ואז יש צורך להרחיק הקלי'. וא"ש את"ם.

מגן אברהם

(עת, א) **ברכת מגן אברהם**, המשכת מו' חדשים לבינה דכתר כי היא ברכה ב', וד' ברכות דעמידה שיש בהם כריעות וזקי' הם בחו"ב וחו"ג דכתר כמפורסם ופשוט. ועי' פת"ע כאן ד"ה אך צ"ל וכו' שהם בחכמה הפרטית של חו"ב וחו"ג דכתר, והשאר ממילא. כי הרי בכל ברכה נמשכים המו' מאי' ע"ש. וצ"ל לפ"ד ז"ל מתי עלו הביוררים דבינה וחו"ג למ"ן עד ע"ס ז"א"ק והשתלשלותם עד אי' וממנה לזו"ן וסדר הנסירה כמו שמפורט בברכה א' בק"ש ובברכת אבות ולא מצינו שום דבר מזה בבינה וחו"ג. ועי' לעי' בתחי' העמידה.

(עת, א) **סדר כניסת המו' :** —

מו' דתבונה דאחו' נק' אחו' דאחו', ודיש"ס דאחו' נק' פני' דאחו'. ומו' דתבונה דפני' נק' פני' דאחו', ומו' דיש"ס דפני' נק' פני' דפני'. ובב' כריעות וב' זקי' דברכה א', נכנסים מו' דאחו' בדרך זה. בכריעה א' ו"ק ובכריעה ב' ג"ר דתבונה, והם ו"ק וג"ר דאחו' דאחו'. ובזקי' א' ו"ק ובזקי' ב' ג"ר דיש"ס, והם ו"ק וג"ר דפני' דאחו'. וכ"ז מו' דחכמה שמסתלקים מז"א באהבה, וחוזרים בו בב' כריעות וב' זקי' דמגן אברהם, כסדר שנכנסו בתחי' בכריעות וזקי' הא'. עוד במגן אברהם נכנסין מו' דפני'

1234567

בשה"כ הנז' וגם הוא בגי' ד"ל, אולי כונתו שהוא גי' ד"ל חרץ מאלף האחרונה. וא"כ אפ' שכונת השם הנה בחול היא, שהוא גי' ד"ל ועוד אלף של אדנות. והכונה שעתה השם אדנות מתמלא בד"ל אותיות. אבל בשבת הכונה היא בכל השם וגם אדנות, הוא ל"ה והוא כמס' י"ה דיודין. ובפע"ח פ"ה דעמידה כתב וכן שם אגלא הרמוז בר"ת והוא ג"כ גי' ל"ה והכולל עכ"ל לא הבנתי לשון זה. ובפח"י דעמידה הלשון שם אגלא והוא ר"ת אתה וכו' והוא גי' בוכ"ו ע"ה ע"כ. וכונת שם י"ה לא בזכרה שם.

קדושה

(פד, ב) קדושה. לעיין בס"י בהק' שלאחר העמידה מ"ש ומלבד זה וכו', וצו"ש די"א שאלה יוד ודי"ד שאלה י"ב, ופת"ע דמ"א ע"ג ד"ה אמנם ובסוד"ה גם, דמ"ב ע"א סוד"ה עוד. (מה שציין על סוף הק' רחוק"ב, עי' מ"ש הוא ז"ל ד"מ ע"ב ד"ה אך. ועוד צ"י לפ"ד ז"ל דמאי שנא דחו"ב ע"י קדושה ודחו"ג ממילא). ושם בדמ"ב ע"ד ד"ה ובענין ודמ"ו ע"ב סוד"ה עוד. והגר' לכא' כיון שבידו לתקן לו"ח ביחד, גם בידו לתקן בקדושה כמו תי' הציבור, ולפחות יתקן מה שנוגע ללחש, כי הקדושה היא עבור לו"ח כנז' בציונים הנז'.

(פה, ב) קדושה. בס"י ג' ע"ב מג"פ ת"י בכל קדוש. ובשה"כ כ' ג' קק"ק כנגד ג' היות די"ג ני'. ומשמע כל קדוש הוא הוי' א' ולא ג'. ואין לו' שהג' ע"ב שבס"י כנגד ג' ספי' שבכל קו חח"ן וכו', כי משמעות הל' ג' ע"ב מת"י ות"י חוזר הג' ע"ב על הג' ת"י. ואפ"ל דמשמע להרש"ש זיע"א כיון שההתפשטות הם ת"י כמו השורש, גם הם נק' בשם ע"ב שהוא ת"י, ונמצא שבג' ת"י יש ג' ע"ב. עי' מה שרשמתי בדלותי על שה"כ דט"ל ע"ג. אבל ק' דמה צורך לזה לענין הכונה, אם הם ג' ע"ב או ע"ב א' כפשט שה"כ הנז'. וי"ל שכך גר' מל' שה"כ סו' דרו' ג' דחזרה שכ' גם תכוון כי קדוש בגי' ת"י כנז' ויען יש ת"י ני'

והנה מה שנתפשט מן המו' דו"א בג' חלקים, דהיינו בג' ברכות הא', הם המו' דאו"פ דפני' דחכמה כנז' בסי', ועליהם או' והוכן בחסד כסא. וזה בעצמו חיבוק הימין והשמאל והאמצע שכולם מבחי' ע"ב שהם חסד, והם המו' דפני' הנק' בשם חסד כנז', ועליהם או' אוחזה ומעלה אותה. ומשמע מזה שגם הנוק' דאו"פ דפני' נתמעטה. ובסוף כל ברכה מאלו הג' מאיר לקו א', והוא כונת החיבוק שבסוף כל ברכה. והגם שבזו' א' בברכת אבות אוחזה וכו' אפ' שתפש ההתחלה. כגלקו"ד לו' וא"ש את"ם. אחר כותבי זה ראיתי מ"ש בסוף ההק' מהרא"ם ז"ל בסוף ענ"ה ע"ש, דהמיעוט הוא באו"פ דאחו' ואין מיעוט באו"פ דפני'.

(פג, ב) אתה ה"ג מנצפ"ך אשר בחוטמא דו"א, וכן נז' בשה"כ. ולכאו' מה עניין החוטם בכאן. ובאד"ר נז' מס' את"ה שמתפשטין בחוטם ופה ובזרועות וידיים ואצבעות, ואח"כ אמר וכולהו גבורן שריין לנחתא מחוטמוי. וכתב ביין הרקח אות ל"ג בשם הריפ"ש ז"ל שעיקר הגבו' הם מהדעת שבמצחא דו"א וכאשר יורדין פוגעין תחילה בחוטם ואח"כ בפה וכו' ע"ש. וא"כ מ"ש כאן אשר בחוטמא דו"א נראה שתפש לשון האדרא ואין זה נוגע לכונה.

(פג, ב) אתה גבור מי' אדנות ל"ה אותיות ור"ת אתה וכו' י"ה מלא. הלשון בשה"כ דרו' ה' וע"י שם בוכ"ו הנז' שהוא בגי' ד"ל יש אל המל' עתה שם וכו' אגלא וגם הוא בגי' ד"ל ונרמז בר"ת אתה וכו' אדני גם נק' עתה שם אדנות במילואו אשר יש בו ד"ל אותיות וכו' גם תכוון כי ר"ת אתה וכו' בגי' י"ה ביודין ע"כ. והנה שם אגלא הוא ל"ה כמס' שם י"ה ולא ד"ל. ובשל"ד פ"ב כלל יו"ד כרו"ל אדנות מי' המי' ד"ל אותיות ואם תמלא התיו ביוד יהיה ל"ה והיוד היתירה היא וכו' סוד מו' עי' שבה בשבתות ויו"ט ור"ח וכו' ע"י יוד היא ל"ה אותיות גי' יוד הי מו' דילה עכ"ל. וא"כ נראה לכאו' שמ"ש בשה"כ יש אל המל' עתה שם אגלא, וכן מ"ש כונת י"ה דיודין היא שייכא לשבת ויו"ט ור"ח, ולא לחול. ומ"ש

[המשכת השפע לנוק' שעלתה]

להעלות (ביר"א ליתא): ולחבר (ק), מל' דחח"ן בג"ה [דפנים דאח' ודפנים דפנים דבינה דכתר דנה"י דבינה] דרחל דני' הנז', בחח"ן בג"ה דשו' פר', שהם כנגד נו"ה דז"א [דאצי'] דני' הנז'.
 [להעלות] (ביר"א ליתא): ולחבר (ק), [מל'] די"ס דכתר [דפנים דאח' ודפנים דפנים דבינה דכתר, דנה"י דבינה] דרחל דניקוד הנז', כנגד ב' שלישי ת"ת דז"א [דאצי'] דניקוד הנז'.
 גם יכוין להעלות (ביר"א ליתא): ולחבר (ק), [מלכויות] דג"ר דכתר דאחור דפנים ודאחור דאחור [דבינה דכתר, דנה"י דבינה] דרחל, בחב"ד דכתר דשורשי פרצופה כנגד שלישי עליון דתפארת דתפארת דז"א [דאצילות] דניקוד הנז'.

לחבר יוד הי דס"ג (צלמים) דזקיפה ב' עם אלף הי דקס"א ב' (צלמים) דכריעה ב'

(כריעה ב') (זקיפה ב')
אלף הי יוד הי

ז"א מחבקה משם ע"ב שבימינו **יוד הי ויו הי** ע"ב דע"ב

מעש"ק: יכוין לזקוף ולהעלות כחב"ד דבריאה עם כל הבריאה לאצילות ע"י **יוד הי** דס"ג הנזכר גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ס"ג **יוד הי ואו הי** שהיא אימא דאצילות והיא חיות של הבריאה, לעולם הבריאה, כדי שיכין שם מקום ליצירה כשיעלה לבריאה. גם יכוין להאיר ע"י שם ס"ג זה מהבריאה ליצירה.

בין המצרים: יכוין בהוי"ה זו [שתאיר] בחילופה: **יהוה טדהד**

[פג:]

מגן

גי' ג' א"ל שבתרין תפוחין דנוק'. וא"ל הג' בחוטמה כלול משניהם להמשיך ש"ע רבוא נהורין דתרין תפוחין וחוטמא דילה

**אל אל אל
אלף למד אלף למד אלף למד**

לחבר מגן זה עם מגן דמלך עוזר ושניהם גי' מקום שהוא הויה בהכאה להמשיכו לנוק'
יהוה וויוו היה היה

אברהם^(א)

א. א"ה בקצת סידורים כ"כ, גם אברהם הוא הק"ק אהבה דהק"ק דז"א שע"י המ"ן שהעלינו משם חזרו פב"פ. וגם הוא חסד שהם החסדים שהם המוחין דשם מ"ה הנק' חסדים שעל ידם חזרו זיו"ן פב"פ. וגם הוא סוד פרצוף חכמה שהוא לבדו נתקן בברכה זו וכלי החכמה נעשה מב' פרקין עלאין דחסד.

הסדר או תי"ו ד"ל, ועל זה נסתפק שאפשר שהסדר הוא עיקר, וכוונת הדיוט הוא על זמן שיש לה ל"ה אותיות. או הסדר טעות, וכוונת הדיוט הוא על זמן שאין לה רק ד"ל אותיות, ואם כן מה קושייא עליו מה שנסתפק, ואם שגייתי אתי תלין משוגתי, שלפי קוצר דעתי נראה פשוט כך כוונתו דמוהרש"ו ז"ל.

(ג) **אדנ"י**. עיין שער הכוונות דרוש ה' דעמידה בנדפס דף ב"ן ע"ג שכתב שראשי תיבות אתה גיבור לעולם אדנ"י שם אגל"א, והוא נעשה על ידי שם בוכ"ו. גם נקרא עתה שם אדנ"י במילואו אשר יש בו ד"ל אותיות יעויין שם. ולכאורה כוונתו כמ"ש בעץ חיים שער תיקון הנוק' פרק ב' כלל יו"ד שבחול שם אדנ"י הוא ד"ל, ובשבת קודש ובראש חודש הוא ל"ה אותיות. וכיון שהוא בשער הכוונות מיירי בחול לכן כתב ד"ל אותיות. ועיין בסידורי רבינו הרש"ש זיע"א שבכל הסידורים שמצאתי מסודר ל"ה אותיות ולכאורה קשה, שהרי בעץ חיים שם כתב שבחול לא יש אלא ד"ל וכן כתב בשער הכוונות וכנזכר. וראיתי להרב עזרא הכהן ז"ל שבסידור שלו כתב על התי"ו בראש חודש קצ, שנראה שנתקשה בזה והעמיד דזה וסדר הוא על ראש חודש, לפי שבשבת קודש קצ"א אין לכוין כוונה זו.

ולפי קוצר דעתי הוא דוחק גדול שבכל הסידורים ישנים גם חדשים שמצאתי כתוב בו סתם, וגם בסידור ישן, וכנראה שהוא סידור הרב יפה שעה ז"ל, שהוא אינו כמו הסידורים של הרב רבינו הרש"ש זיע"א, כתוב ת"ו חסר. ומכל מקום כל הסידורים מה נענה

הוא רבוע. ואחור בכללות הוא אלהי"ם, והפנים שלו הוא אלקים פשוט, והאחור שלו הוא אלהי"ם ברבוע. ואם כן מה שכתב שכל אחור הוא אלקים, הוא בכללות האחור, ומה שכתוב שננסר האחוריים הוא ריבוע הוי"ה, הוא על בחינת אחור דפנים, שהוא בכללותו הוי"ה. ודקדקתי ביישוב זה מדברי מוהר"ח ז"ל, מאחר שהקשה קושייא זו בשער תיקון הנוק' פרק ב' הנזכר ביאר קפ"ה מדריגות הפנים והאחור, ומשמע מלשון ונלע"ד חיים וכו', שאחר קושייא זו כאילו רוצה להעיר לנו שיש ב' בחינות אחור ויש ב' בחינות פנים ודו"ק. ויישוב הראשון לפי קוצר דעתי נראה שכן דעת הרב דברי שלום ז"ל בדף ל"ג ע"א קפ"ו דה"מ דאחוריים הוא סוד וכו' בסופו יעויין שם.

(ט) **אדנ"י**. עיין אמת ליעקב במערכת זו במבוא שערים אות מ' ומה שהקשה על מוהרש"ו ז"ל לא ידעתי למה לא הקשה לו מעץ חיים שער תיקון הנוק' פרק ב' כלל יו"ד, והזכירו הוא באות קנ"ג קפ"ו ומכל מקום לפי קוצר דעתי נראה שלפי גירסת מוהרש"ו ז"ל שבידי לא יש שום קושייא, והוא על מסכת ברכות קפ"ח אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך, וז"ל: בפרטן אתה מוצא ל"ה אותיות כאשר תראה כתוב בדרך הראשונה, וגם למעלה כתוב ל"ד, ואיני יודע לתקן הלשון ולכוונו אלא אם כן נחסר היו"ד הכתובה לעיל במילוי התי"ו ותהיה תי"ו קפ"ט או אם הכוונה הדיוט עם הכולל ל"ה, וצד הראשון נראה יותר עד כאן.

והוא שהיה סדור לפניו תי"ו יו"ד, וכתוב ד"ל אותיות, ומוכרח להטעות או

קפה. נ"ל שצ"ל וביאר שם כו'. קפו. בדפוס החדש דף כ"ח ע"ג. קפו. אולי אות קנ"ו. קפח. בשער מאמרי רו"ל על מסכת ברכות דף א' ע"א, ובדפוס דידן לא נמצא האמר שמואל הנ"ל. קפט. צ"ל ת"ו. קצ. אולי צ"ל: כתב על היו"ד שבת"ו שהוא בראש חודש. קצא. נ"ל שצ"ל בחול, במקום שכתב קודש.

והיו"ד היא אינה מבחינתו, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

(נא) **אדנ"י**. במילוי מילוי בחול בבחינת ד"ל, ובשבת קודש ובראש חודש הוא בחינת ל"ה. עץ חיים שער תיקון הנוק' פרק ב' כלל יו"ד, ובשער הפסוקים בפרשת שלח לך על הפסוק יגדל נא כח אדנ"י, ובפרשת פקודי. ועיין נהר שלום דף מ"ה ע"א קצ"ג בכוונת מאה ברכות. ולפי קוצר דעתי נראה דמה שכתוב ד"ל אותיות ועם הכולל, מיירי בחול. אבל בשבת קודש ובראש חודש צריך לכוין בל"ה אותיות הנזכרות. אמנם בכוונת ה' שפתי תפתח וכו', בכל סידורי רבינו הרש"ש זיע"א כתוב ד"ל אותיות, ולא יש הפרש בין החול לבין השבת קודש וראשי חודשים, וכמו שכתוב בשער הכוונות שם סתם. ולכאורה קשה, שהרי מעץ חיים שם ובשער הפסוקים שם, וגם בטעמי המצוות בביאור ברכת המזון בפרשת עקב, משמע שבשבת קודש ובראש חודש היא בבחינת ל"ה. ואולי שהטעם לפי שכוונת אדנ"י שפתי תפתח הוא לתיקון גופא, וכמו שכתוב בכל הסידורים, וזה היו"ד היא בבחינת מוחין, וכנזכר באות נ', ולכן אין צריך ביו"ד של תי"ו אפילו בשבת קודש ובראש חודש. אכן על כוונת ק' ברכות אפשר שיש הפרש בין החול לשבת קודש וראש חודש, שהרי בסוד מאה אדנים הנזכרים בפרשת פקודי, נזכר שם סוד הל"ה אותיות וצ"ע. וה' יאיר עינינו בתורתו, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי.

(נב) **אטב"ח**. עיין אמת ליעקב במערכת

בהם. ולפי קוצר דעתי נראה שהסידורים לא יש בהם טעות, והוא שכתב רבינו בעץ חיים שער תיקון הנוק' שם שזה היו"ד שבתוך התי"ו מורה על המוחין, ועל ידי היו"ד יש לה ל"ה אותיות והם גימטריא יו"ד ה"י במוחין דילה וכו', יעויין שם. ועיין בשער הכוונות שם שכתב גם תכוין שראשי תיבות הנזכרים גימטריא יו"ד ה"י, וכפי לשון עץ חיים הנזכר מוכרח שלא יש לה יו"ד ה"י במוחין דילה אלא אם כן יש ל"ה אותיות במילוי אדנ"י. וכן כתב בהדיא בשער הפסוקים על הפסוק ועתה יגדל נא כח אדנ"י, בפרשת שלח לך. ואם כן כשאנו מכוונים שיש לה מוחין, והראייה שמכוונים ביו"ד ה"י, אם כן מוכרח לומר שגם שם אדנ"י הוא בבחינת ל"ה אותיות. ומה שכתוב בעץ חיים שבחול לא יש לה כי אם ד"ל, היינו במשך היום, שהוא מאליה, אבל אחר כך בשעת התפילה שנמשך לה מוחין על ידי קצ"ג, יש לה שם אדנ"י בל"ה אותיות. ומה שכתוב בשער הכוונות ד"ל אותיות, הוא לפי שמיירי בביאור שם בוכ"ו, שמכח שם זה נעשה לה ד"ל אותיות והוא בנין כל גופא, וכמ"ש בשער הכוונות בביאור ויברך דוד, ומהגהות מוהרש"ו שם. אבל אין הכי נמי שבסדר הכוונה שאנו מכוונים במוחין צריך לכוין במילוי יו"ד לכלול המוחין שלה.

אי נמי, והוא נכון על פי מה שכתוב בשער הפסוקים בפרשת שלח לך, על הפסוק ועתה יגדל נא כח אדנ"י, שהיו"ד של התי"ו אינה נכללת עם מילוי המילוי, אלא עם המילוי. ולכן אפילו שיש לה היו"ד הנזכר אינו נקרא מילוי המילוי, אלא ד"ל אותיות יעויין שם. ואם כן רז"ל מבאר מילוי המילוי,